

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

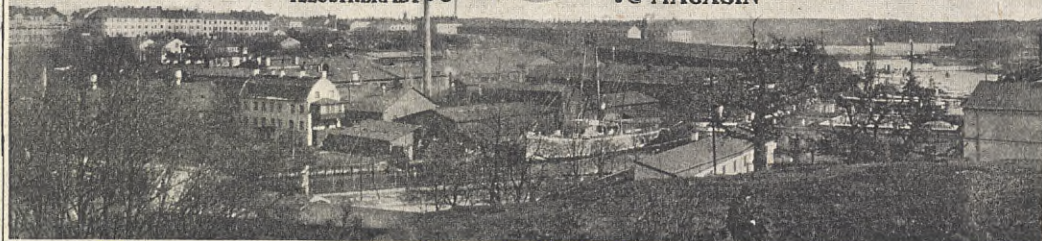
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

UTSIKT ÖFVER BERGSUND. — H. 8. D:S STOCKHOLMSFOTO.

13DE ÅRG.

DEN 19 MAJ 1912.

NO 34.

Foto. Rakenn, Lunds.

Klubb: Bengt Sjöforsparre.

W. Westrup

WILHELM WESTRUP.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA

Femtio år fyllde den 13 maj konsul Wilhelm Westrup i Lund.

Det är allmänt bekant hurusom Esaias Tegnér för hundra år sedan karaktäriserade Lund som en "akademisk bondby". Karaktäristikens betydelse låg väl närmast i de båda orden sammanställda. Men äfven den sistnämnda beteckningen för sig kunde i yttre mening ägt sin tillämpning, och ännu för en mansålder sedan var Lund en utpräglad universitets-, stiftsstyrelse- och läroverksstad, närmast jämförbar med ett större Skara eller Strängnäs och i befolkningshänseende präglad som en kombinerad ungdoms- och ålderdomsstad — pensionärers och pensionstagarinnors tillflyktsort på gamla dagar för att bjuda vård och hägn åt den ungdom, som vid läroanstalterna där beredde sig för mandomens värf. Detta förhållande har under de sista årtiondena förändrats: Lund har utvecklat sig att blifva jämväl en den praktiska yrkesutöfningens stad, en modern industriort med jämväl det pulserande materiella lif, som för en sådan är utmärkande, något, hvarom icke minst 1907 års allmänna industriutställning därstädes bar vittne. I första rummet har denna utveckling naturligtvis burits af tidens allmänna tendens. Men att staden hunnit så långt som den gjort och att utvecklingen fortskridit så snabbt, att Lund på den, som ännu blott för ett tital år sedan lämnade det, hardt när gör intrycket af att ha blifvit ett annat samhälle, beror i väsentlig grad på ett antal framstående, praktiskt anlagda personligheter, hvilka knutit sin verksamhet vid detsamma. Bland dessa personligheter intager konsul Westrup utan jämförelse ett af de främsta rummen.

Johan Wilhelm Magnus Westrup är född i Lund den 13 maj 1862, son till grosshandlaren därstädes Lars Magnus Westrup och hans maka Pauline Gleerup, en dotter till den svenska bokhandelns nydanare C. W. K. Gleerup. Redan i tidiga ungdomen bestämde han sig för att gå en praktisk bana och genomgick för detta ändamål Schartaus handelsinstitut i Stockholm, från hvilket han utexaminerades 1880. För ytterligare utbildning fortsatte han emellertid sina studier och aflade två år senare mogenhetsexamen i Lund, något som icke minst kom den akademiska ungdomsvärlden i Lund till godo. Ty en följd af år framåt blef Westrup en intresserad medlem af Akademiska föreningen, inom hvilken han beklädde kräfvande förtroendeposter och för hvilken han äfven senare ådagalagt sitt intresse genom frikostiga stiftelser och en städse vid behov öppen hand.

Under tiden fortsatte Westrup emellertid sin merkantila utbildning. Vid midten af 1880-talet vistades han för idkande af handelsstudier i utlandet, särskildt i Hamburg, och inträdde efter hemkomsten som delägare i sin faders affär, hvilken firma under namnet L. M. Westrup & Son dref en omfattande verksamhet inom manufakturbranschen.

Härifrån öfvergick han emellertid ganska snart till det industriella lifvet. Endast 24-årig grundlade han nämligen under senare hälften af 1886 den sedermera under firma Aktiebolaget Sockerraffinaderiet Öresund bedrifna sockerfabriken i Lund, hvilken under hans ledning småningom upparbetades till en af landets mest betydande och solida företag inom sin bransch, trots de svårigheter, som till en början yppade sig att erhålla för tillverkningen nödig inhemsk råvara, i det de första råsockerfabrikerna

i Skåne stodo i beroende af de äldre svenska raffinaderierna. Men dessa svårigheter lyckades Westrup med energi och uthållighet öfvervinna. Inom kort hade han i Svedala skapat en med raffinaderiet Öresund samarbetande hvitbetssockerfabrik samt öfvertagit och ytterligare utvecklat hvitbetssockerfabriken i Karlshamn.

Småningom bragtes de Westrupska företagen i förbindelse med de öfriga fabrikerna inom sockerindustrien och sålunda kom Westrup jämväl att ägna sina krafter och sin erfarenhet åt styrelserna för Sockerfabriksaktiebolaget Union i Hasslarp och Hallands Sockerfabriksaktiebolag, hvilka som bekant grundades af de äldre sockerföretagen gemensamt. När Svenska Sockerfabriksaktiebolaget 1907 kom till stånd, var Westrup en af detta bolags stiftare och tillhör ännu alltjämt dess styrelse.

Länge hade inom Skåne behöfvit af efter moderna principer arbetande bankinstitut gjort sig kännbart, men i särskild grad blef detta fallet under den period af kraftig industriell utveckling, som vidtog vid 1890-talets midt. Westrup grep tillfället i flykten: på hans initiativ och företrädesvis genom hans handlingskraft skapades 1896 Sydsvenska Kreditaktiebolaget, af hvars utveckling till ett af vårt lands mera betydande bankinstitut han haft hufvudsakligaste förtjänsten. Han har tillhört dess styrelse allt från bankens tillkomst, såsom vice ordförande intill 1906 och därefter som ordförande.

Äfven på andra industriella områden än socker-tillverkningens har Westrup varit verksam. Särskildt må nämnas hans insatser inom verkstadsindustrien, inom hvilken han tagits i anspråk för ordförandeplatserna inom Arlöfs Mekaniska Verkstads och Vagnfabriksaktiebolag, Aktiebolaget Bleckvarufabriken i Malmö samt Aktiebolaget Lunds Mekaniska verkstad.

Af Westrups inlägg på mera allmänna områden må främst nämnas, att han var den egentlige upphofsmannen till bildandet af Skånes skiljenämnd för handel, industri och sjöfart. För öfrigt har han tillhört Skånes handels-, industri- och sjöfartskammare sedan dess tillkomst och af densamma från början insatts i dess arbetsutskott, som han framgent tillhör.

I det kommunala lifvet i Lund har Westrup redan från unga år tagit liflig del. 1891 valdes han till ledamot af drätselkammaren, som han tillhörde under en följd af år, och tillhör sedan 1893 stadsfullmäktige.

Härunder har han med oafslätlig energi verkat för att åt Lunds stad bevara och utvidga dess nuvarande handelsområde och i denna afsikt främjat bildandet af Lunds—Bjerreds spårvägsaktiebolag och Lunds—Refvinge järnvägsaktiebolag, i hvilka båda bolags styrelser han var ordförande, tills deras verksamhet öfvertogs af Lunds stad. I sammanhang med tillkomsten af Lund—Bjerreds saltsjöbad vid det vackra Bjerred på Öresunds strand, hvilket är afsedt att tjäna som rekreations- och hvilort för Lunds stads innevanare, så att den förr vanliga, för stadens näringslif skadliga utvandringen från staden sommartid kunde öfverflödiggöras.

Af K. Majt insattes Westrup som ledamot i den 1902—04 arbetande kommitté, som hade i uppdrag att utarbete förslag till förändrad ordning af sockerbeskattningen i riket.

Sedan 1895 har Westrup innehaft förordnande som dansk vice konsul i Lund.

SVENSKA BILDER FÖR DAGEN.

H. & D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

SVENSKA PANSARBÅTSFÖRENINGENS STYRELSE. Foton tagen å K. Slottets borggård efter öfverlämnandet till Konungen af öreningens gåfvobref å en pansarbåt af F-typen. Vi nämteckna fr. v.: Bankir C. Cervin, dir. K. Herlitz, häradsb. G. Ribbing, häradsb. O. Berger iustitieråd A. Borgström, prof. J. G. Richert, dir. C. Virgin, ingenjör D. Bergman.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sthlm—Gbg.

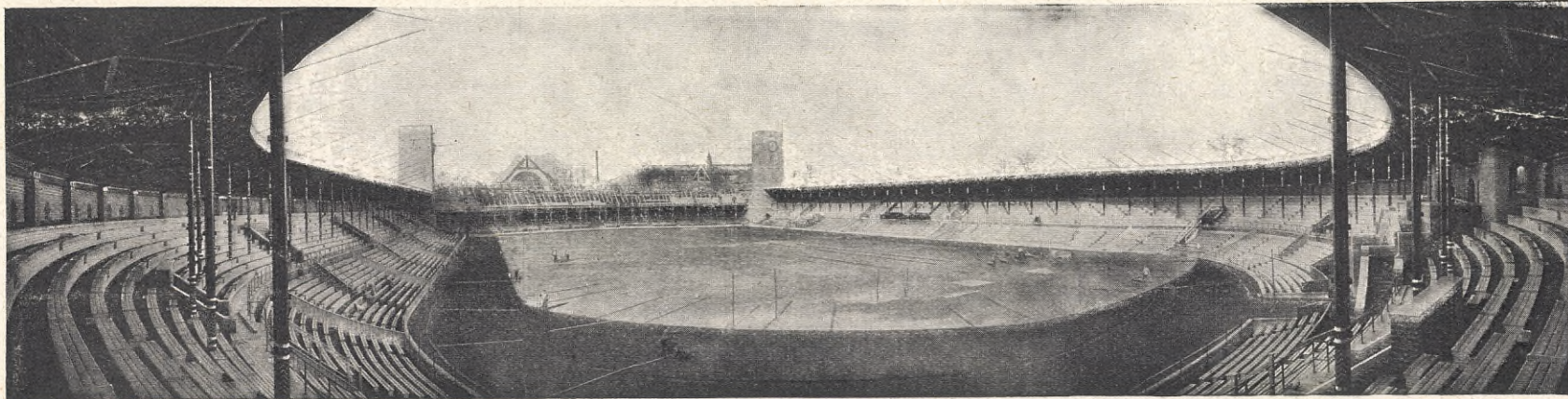
Det är icke ofta vår tid af fred får upplefva ett uppsvalande af fosterländsk försvarshänförelse, som kan göra anspråk på ett rum i häfden. — Och dock har det förunnats oss att upplefva en sådan dag: den 7:de maj 1912. — Den dagen trädde Sveriges folk fram för sin konung med en gåfva af sådan storlek och innebörd, att den i själfva verket utgör ett enastående uttryck åt hela folkets vilja och förmåga att värna sitt land.

Svenska pansarbåtsföreningen bildades i sistl. jan. månad i ändamål att oberoende af alla partitressen, genom insamlande af medel till en pansarbåt af den vid 1911 års riksdag beslutade F-typen, verka för en snar och kraftig förstärkning af Sveriges pansarflotta.

"Tack vare en enastående offervillighet från alla samhällsklasser af svenska folket" har föreningen nu kunnat öfverlemnna gåfvobref å det belopp af intill 12 mill. kr. till hvilket enligt beräkning vid 1911 års riksdag en pansarbåt af F-typen, i fullbordadt skick uppgår. Denna summa understiger emellertid redan nu insamlingens resultat med omkr. 4 mill. kr., om hvilkas användande beslut ännu icke är fattadt. Af det insamlade beloppet utgör i det närmaste hela den nu erbjudna summan bidrag af enskilda personer, medan öfverskottet är anslag från bolag.

Stärkandet af vårt försvar med en pansarbåt af modern typ är gifvetvis i och för sig af utomordentlig betydelse för landet. Men långt härutöfver sträcker sig innebörden af gåfvans tillkomst såsom ett enslämnigt uttryck för svensk försvarsvilja. Och än mer — det enastående storslagna i denna ett helt folks frivilliga gåfva vittnar om att gammaldrags för fosterlandet offervilligt svenskmannasinne bevarat sig friskt som förr i tiden

HVAR 8 DAG

H. & D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

STADION JUST NU — SAMLINGSPLATSEN FÖR SOMMARENS VÄRLDSFAMNANDE OLYMPISKA SPEL.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sthlm—Gbg.

“LIFVETS TRÄD”
MÄRKLIGT NYTT KONSTVERK. — UTSTÄLLDT Å GÖTEBORGS MUSEUM.

Eftertryck förbjudes.

Det är den urgamla myten om lifsträdet med all tillvarons mångfald innesluten mellan sina grenar och med krona utspänd öfver hela världsrymden, som blifvit framställd i denna till omfång och stil monumentala målning. Men det är icke en arkeologisk fantasi, ett frammanande af hänsöfna sagor, det är en levande dikt, en from och hängifven hymn till skapelsen och Skaparen. Mången vill kanske göra gällande att den sublima hufvudtanken eller de omsorgsfullt valda symbolerna i verket ej kunna räknas såsom konstnärliga värden, att taflan är alltför litterär. Helt visst vore den det, därest den ej tillika vore ett säll-

synt harmoniskt och skönhetsfyllt konstverk. Dess mästare har rört sig på randen af en afgrund och han har själf vetat om det. Men han har rört sig trygg i tillit till en fast konstnärlig åskådning och en genom långa förberedelser vunnen stilkänsla. A och O i denna är den konsekventa frigörelsen från naturalismens utvärtas väsen, från skuggor, valörer, fotografisk trohet i teckningen. I stället för naturalismen sätter Ole Kruse skönheten såsom sitt mål, den enkelt uttrycksfulla linien, den praktfulla och högtidligt strålande färgglansen, hvari han

Vidst. portr.: OLE KRUSE.

Efter foto. för H. S. D. af A. Backlund, Göteborg.

med för vår tid osedvanligt mästerskap låter guldet ingå. Han gör om alla de växlande motiven, djur, växter och ting efter sina syften så att hvarje sak får sin innebördsrika egenart men likafullt ingår i den stora helheten. Han smyckar hvarje hörn och flick af bildytan så att den blir en fröjd för öga och själ men icke ropar på att ses utan väntar att uppsökas.

Så blir hans bild af lifvets träd som en stor julgran, smydd af vår Herre med all hans outtömliga gifmildhet och med den meningen att alltsammans må bli ganska godt.

Verket är framsprunget ur tro och kärlek, ur en konstnärspersonlighet i frändskap med en Fra Angelico och andra fromma medeltidsmästare. Ole Kruse har velat prisa lifvet ej blott med sin komposition, sin teckning och sin färg men äfven med ett ärligt och ingående handverk för hvilket tiden ej funnits till och genvägarne med afsikt lämnats obegagnade. Ej minst därigenom vann arbetet detta monumental, aktningsbjudande värde som aftvingar äfven den oförstående en beundran, hvilken lätt

nog går öfver i den stilla och rena glädje man erfar inför ett den religiösa konstens mästerverk.

Man förstår nog att han som skapat detta verk ej är någon alldaglig man. Den i Danmark födde sedan många år i Göteborg bosatte målaren Ole Kruse har verkat såsom dekoratör och tillika sysslat med landskaps- och porträttmåleri. Under ett lif fyllt af arbete, tänkande och dikt har han utformat en personlig poetiskt skrudad lifsåskådning, en konstfilosofi stick i stäf mot dagens modeströmmingar. Af allt detta är "Lifsträdet" facit, ett resultat vittnande om den fulla öfverensstämmelsen i syften och möjligheter. Ole Kruse har inom sin krets utöfvat ett ej ringa inflytande — bland annat påverkade han bestämmande Ivar Arosenius utveckling. Nu först träder han hel och färdig fram för en större allmänhet, som af allt att döma mottagit honom med odelad aktning, där den ej skänkt honom full och varm förståelse. Lifvets träd är ett konstverk inför hvilket man stannar i tacksamhet.

Axel L. Romdahl.

KOMIKERN.

FÖR HVAR 8 DAG AF CARL SVENSON-GRANÉR.

OS fru Rignér, som hade pensionat i en liten småländsk stad, sutto alla gästerna vid bordet för att äta middag, då det knackade på dörren. In steg en liten underlig herre, och alla gästerna sågo förvånade på honom. Det var ingen från stan, det såg man tydligt, det var en främling. Mannen var liten till växten och klädd i en storrutig ulster. Ögonen sågo så sorgsna ut, men kring munnen funnos så många roliga linjer, och näsan hade en så lustig form, att man måste le, då man såg på honom. Han presenterade sig för fru Rignér. Det var en skådespelare, och han var medlem af ett litet sällskap, som just nu skulle gästa stan. Direktören hade skickat honom att fråga, om han och ett par af sjuetterna kunde få äta på pensionatet.

— Jo, det gick för sig, upplyste fru Rignér efter en liten paus af tvekan.

Så kommo aktörerna nästa dag med direktören i spetsen. Bland dem var också han som föregående dag varit och frågat. Nu fick man veta, att han var sällskapets komiker.

Det blef med ens ett helt annat lif hos fru Rignér. Nya ord ljödo och andra stämningar vaknade till lif än de som dagligdags hördes och lefde i denna omgifning. De gamla gästerna voro en gammal stam, de voro alla af lifvets innesittare, och nu kommo de i beröring med folk af annat slag, fantasiens ystra folk, resornas folk. De lyssnade till teaterfolkets berättelser af sina upplevelser, som om de hört en saga. Och glada till humöret voro de, aktörerna. På pensionatet kunde det vara en så grå och tråkig stämning, men första aktörerna kommo blef det fröjd och munterhet. De kunde tusen historier, de hade varit öfverallt, de hade träffat så många märkliga personer. Direktören var den lustigaste af dem allesamman. Men egendomligt nog — han som var sällskapets komiker och som såg så rolig ut, han satt mest tyst. En gång då han ej var närvarande kom man att tala om honom.

— Det är en förstklassig komisk förmåga, sade direktören. På scenen klickar han aldrig — men i det dagliga lifvet är han förfärligt tungsint af sig.

Ja, han har kanske skäl. Men ändå. Inte ska man gå och hänga för en kvinnas skull.

Hans ansikte illuminerades af ett stort leende, som om han vetat bättre.

Det gick ett par dar, sällskapet hade tur med sig, fru Rignér fick betaldt, och hon fick också ett par fribiljetter till en föreställning med en populär folkspjäs på programmet.

Fru Rignér var mycket förtjust i att gå på teatern. Hon var fattig och hade måst föra ett tungt och stråfsamt lif. På teatern där fick hon drömma sig bort från alltsamman. Hon tyckte bäst om folkspjäser. "Löjen och tårar" var det bästa hon visste i världen.

Nu satt fru Rignér på första raden. Det elektriska ljuset lyste på all den mörknade förgyllningen i salongen, ridån vaggade som ett stort, rött segel, bak hvilket fantasiens gyllene land väntade. Publikens samlades. Det klampade i korridorerna, det sorlade i salongen. Fru Rignér satt på första raden i spetschal och med en konfektpåse i knät. Nu var det fullt med folk i salongen. Musiken stämde instrumenten. En sekund och en glad lustspelsouvertyr började tona.

Så gick ridån upp och i ett grönt landskap kommo fina människor i gammaldags dräkter. De pratade stillsamt och allt var så lugnt och högtidligt — men då kom komikern. Och alla sågo med ens bara på honom.

Han kom in med ett skratt, snodde sig med en lustig slingrande rörelse rundt alla, som stodo på scenen, liksom beskrifvande en humorns trollcirkel omkring dem alla. Och verkligen! I samma stund skrattade hela sällskapet. Mannen i fadermördaren och grå cylinder, betjänten i rock med lysande knappar, matronan i sin äkta schal, den unga flickan i sin skära, lösa dräkt — alla skrattade af full hals.

Komikern var omöjlig. Han liksom kittlade alla med sina ord och sina putslustiga miner. Man fick förnimmelsen af, att det satt en sprittande hand under hakan. Och publiken var utom sig af skratt. Männens bullrande skrattåskor blandades med gälla fruntimmersskratt och fnittrande flickskratt. Man blef röd i ansiktet, det värkte i magtrakten, det

stockade sig i halsen. Somliga höllo händerna för ansiktet, andra prässade näsdukarna mot munnen för att hejda skrattet. Man höll på att förgås.

Så dök han ut, komikern, just då man hade som roligast.

— En så'n rolig karl! hviskade den ene till den andre.

— Jag har aldrig skrattat så i all min dag!

— Det måste vara en lycklig människa!

Men nästa dag vid middagen på pensionatet satt komikern där lika tyst igen. Han föreföll djupt nedstämd och ändå kunde inte gästerna låta bli att le, när de sågo honom. Då han ätit, sköt han stilla in stolen under bordet och gick sin väg.

Direktören och de andra sutto kvar en stund, och direktören sade:

— Han är särskildt upprifven i dag. Det är något i olag — med hustrun. Hon bor i Stockholm — och det är den gamla historien. Men på scen är han briljant. Där klickar han aldrig.

Fru Rignér hörde detta, och hon tänkte dag och natt på den olycklige komikern. Hon kom på teatern ännu en gång och såg honom, men hon kunde inte skratta mer. Hon funderade och funderade, om hon inte skulle kunna göra något för honom. Men hur hon grubblade, så kom hon ej till något resultat.

Dagarna gingo och sällskapet skulle resa. Kvällen innan var det fest på pensionatet efter föreställningens slut. Man skulle säga farväl till aktörerna, som beredt alla så mycket nöje. De kommo alla utom komikern, som skickade återbud. Det blef mycket festligt på pensionatet. Aktörerna uppträdde och deklamerade, ett par af dem klädde ut sig och agerade, direktören höll tal — men midt i all glädjen stod komikern i dörren, blek af sinnesrörelse, alltjämt med det lustiga draget kring munnen. Han bad få tala med direktören och så gingo båda ut i farstun. Efter en stund kom direktören in.

— Herre gud, sade han, nu är det riktigt illa ställt. Hustrun vill skiljas. Han har fått bref och är alldeles ifrån sig. Han är blyxt kär i henne, men hon... Det är den gamla historien.

Fru Rignér kunde inte sova den natten. Hon måste göra något för den stackars karlen, tyckte hon. Till sist fick hon en idé. Midt i natten steg hon upp och skref. Hon adresserade det till den stad, dit sällskapet skulle resa följande morgon.

— Jag tycker det är så synd om er, skref hon, så jag kan inte ta' mot pengarna ni betalat för maten hos mig. Jag låtsar i stället, att jag känt er och att ni varit min gäst. Jag kan ju inte göra annat. Men ni skall inte tala om det för de andra, ty då skratta de bara. Ni skall se, att det blir nog bättre.

Hon satt och funderade en lång stund, så skref hon sitt namn och lade in en sedel. Åter läste hon brevet. Hon tyckte inte det var tillräckligt varmt i tonen. Därför skref hon nederså på arket, alldeles för sig själf.

— Det är inte lätt att skratta, när man helst vill gråta. Ni är en hjälte.

Då brevet låg färdigt, blef hon plötsligt rädd. Hon tyckte, hon begått en förfärlig dumhet och ville rifva sönder alltsamman. Men så svepte hon om sig en schal och smög sakta utför trappan. Det syntes ingen på gatan. Strax bredvid var en breflåda. Som om hon vore i färd begå en dålig handling, skyndade hon bort och sköt ned brevet. Så tillbaka och till sängs. Hon drog täcket öfver huvudet och bannade sig själf öfver sitt dåraktiga påhitt. Och så pengarna... dem hade hon minsann fått träla för...

Det gick år och man glömde bort alltsamman. Det vanliga lifvet sköljde åter öfver, och fru Rignér tänkte ibland med undran på, att hon kunnat vara så barnslig den där natten. Hon lagade sin mat, serverade sina gäster, dammade och ordnade, men ibland om kvällarna tog hon fram en stor, gammal bok och läste poesier. Det var "Angelika" af Malmström och "Grefvinnan Spastaras död" och "Axel och Maria". Och då tyckte hon att det öppnade sig något stort och ljusst, som hon bara behöfde räkka ut handen efter, så var det allt hennes. Men när morgonen kom, så var det kläda sig och gå på torget och pruta med bönderna om ägg och smör och med slaktarn om steken till söndagen.

Men en dag knackade det åter på dörren till fru Rignérs pensionat, där samma gäster sutto och berättade samma anekdoter, de gjort i många år. In steg en stor, korpulent herre med ett leende, som illuminerade hela ansiktet. Det blef igenkännanden. Direktören skulle äfven denna gång ta in på pensionatet och nu blef det ett frågande och ett pratande.

Fru Rignér hade blitvit alldeles röd bara vid minnet af direktörens förra besök. Hon gick af och an och ordnade med en plats vid bordet åt direktören. — Nå har direktören den där lilla roliga karl'n kvar vid sitt sällskap? frågade en.

Direktörens leende svann en sekund.

— Nej, sade han, — har det inte hörts hit? Han är borta — död.

Det blef tyst och fru Rignér rystade med sopp-skålen, som hon satte på bordet.

— Vi voro i en stad långt uppe i Norrland. Det hade blifvit skilsmässa med hustrun. Det gick inte längre. En kväll föll han i gråt midt inne på scenen. Tänk er, mina herrar, i en komisk roll! Publiken trodde det hörde till och applåderade. Han spelade i alla fall sin roll till slut, men om morgonen...

Direktören fick en tragisk mask på sitt ansikte. ... på morgonen låg han död på sin säng, halfklädd.

Han satt tyst.

En af gästerna inföll:

— Det var väl själf...

— Ja, sade direktören, det var det, men vi tystade ned det. Han fick ordentlig begrafning. Det förtjänade han. Det var en mycket god aktör.

Så började man tala om anket och middagen fortgick. Plötsligt frågade en af gästerna:

— Hittade man intet hos honom? Något meddelande eller så.

Direktören rynkade pannan.

— Ne-nej, drog han på det. — Jo, det var sant. Man hittade verkligen en smal remsa papper, som tycktes vara sliten från ett bref. Det var en fruntimmersstil. Där stod, låt mig se:

— Det är inte lätt att skratta, när man helst vill gråta. Ni är en hjälte.

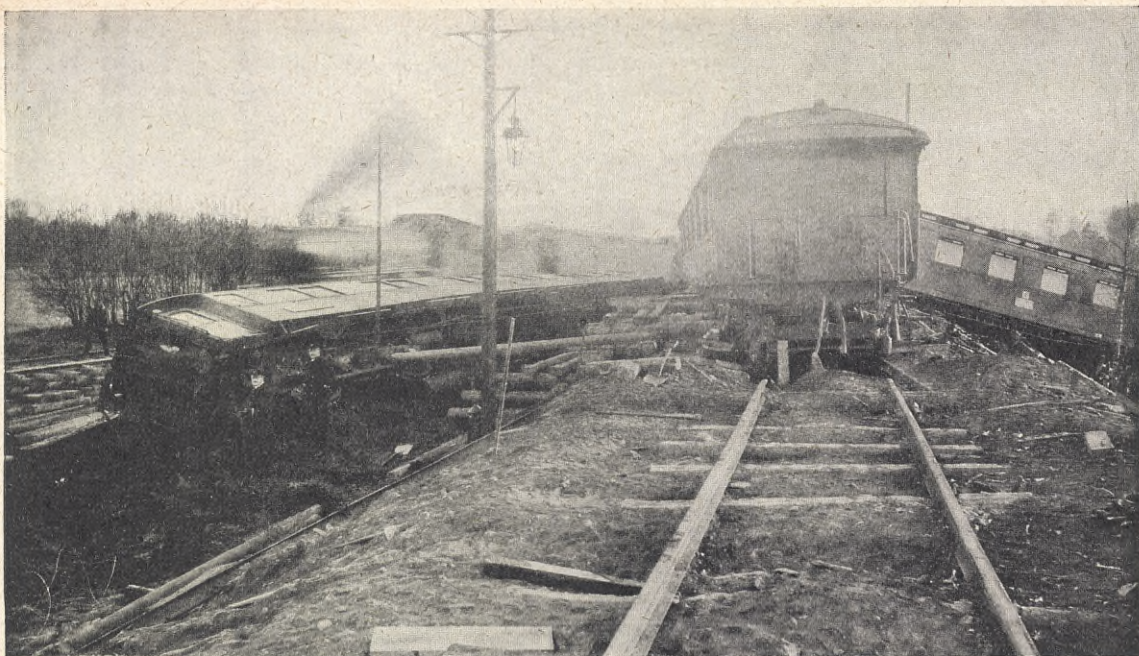
Fru Rignér stod med en bricka full med tallriker och glas. Hon darrade, så glasen klirrade mot hvarandra. Man såg upp.

— Är frun sjuk? frågade en af gästerna. Frun är alldeles blek.

— Hnej, sade fru Rignér och försökte le. Det är bara litet illamående. Det går strax öfver.

Hrr Fotografier uppmanas att vid insändande af fotografier till HVAR 8 DAG tillse, att deras namn finnes anbragt på fotografiets baksida. **Endast då angifves firmanamnet.**

JÄRNVÄGSOLYCKAN VID ELMHULT.

spåret, såsom synes af våra bilder olvan, och boggievagnen gjorde en fullständig volt, så att vagnens norra ända i tågsättet blef liggande mot söder, med korridorsidan upp. — Öfriga vagnar blefvo mer eller mindre skadade men stodo på eller vid spåret. Egenomligt nog kom ingen människa, hvarken passagerare eller tågpersonal, till svårare skada. — Tåggrubbingar och försenande jämte nog så dyrbara reparationer å materiel blef följden af katastrofen.

Foto. Jonansson.
Elmhult.

Öfverst:
TOTALVY ÖFVER
OLYCKSPLATSEN.
Till höger å bilden
synes den tyska 1:sta
kl.-vagnen för sittande
passagerare, t. v.
den tyska sofvagnen,
kullvräkt med korri-
dorsidan upp.
**PASSAGERARE
VID OLYCKSTILL-
FÄLLET.**

Natten mellan 7—8 maj urspårade kontinentaltåget strax bortom Elmhults station, 47 km. från Allvesta. Tåget var försenadt från Malmö och antages ha blifvit framfördt med för stor fart, så mycket farligare som just vid Elmhult finns en svår S-kurva. — De två direkta vagnarne från Tyskland kastades af

Foto. Rosenberg, Vexjö.

Kilohls Lem. A.-B. Dingt SH/terparer, Sthlm. Gbg.

ARBETSLAG VID OLYCKSPLATSEN.

AUGUST STRINDBERG †.

Efter det sannolikt yppersta Strindbergs-porträtt som finnes.

August Strindberg.

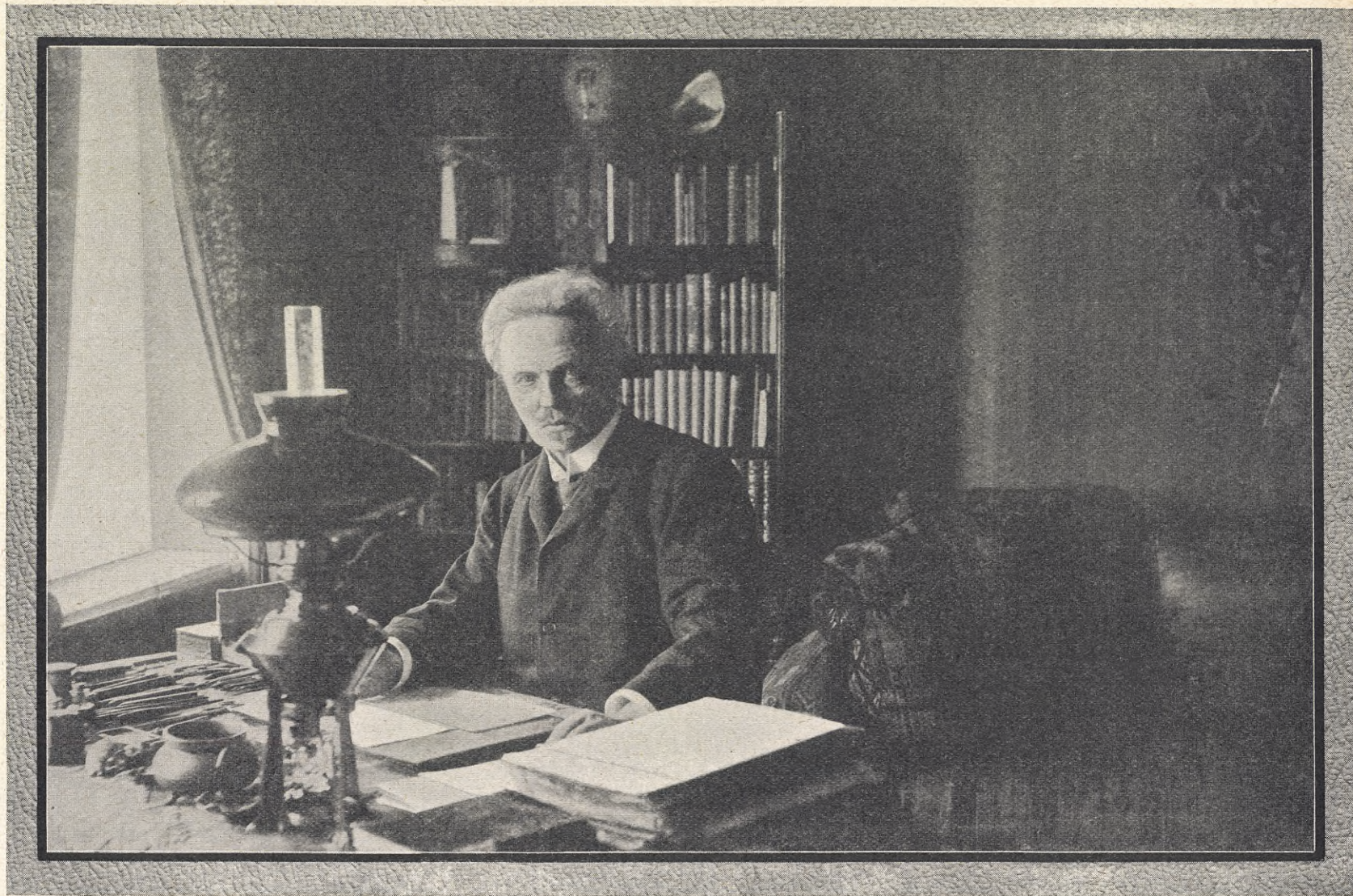
Fotograf Herm. Hamnvist
Stockholm

Det glesnar alltmera i de svenska skaldernas led. Minnet af den gråkalla februaridag för något mer än ett år sedan, då Fröding, sångarfursten, den oförgätlige, fördes midt ibland ett helt sörjande folk från sitt vackra Djursgårdshem till den sista hvilan där borta på Uppsala snöiga kyrkogård, har knappt hunnit blekna, förrän i själva blomstermånaden grafven redes åt hans store diktarbrosder. August Strindberg är död. —

Majsolen ler öfver hans stad, en matt reflex hittar kanske ditin, där han kämpat sin sista manliga, svåra kamp, följd med ängslan och deltagande af tusenden och åter tusenden, som tacksamt beund-

rande blickat upp till skaldehöfdingen och lyssnat till hans mäktiga ord. Hans bröstna ögon kunna dock ej nås af det glittrande vårljuset, den sorlande människoströmmen med sitt febrila jäkt väller som förr utanför hans bostad, men *honom* möta vi ej mera på hans ensliga promenader; hans rastlösa ande har fått ro.

Den oförlikneliga majstämningen, som vi så väl minnas från "Röda rummets" blixtrande kvicka inledningskapitel, smyger sig på oss. Detalj efter detalj springer fram för vår inre syn, tills hela tafflan är där, lifslevande, så som Strindberg trollat fram den med sin mästartensel, Stockholm i fågel-

AUGUST STRINDBERG VID SITT ARBETSBORD.

Efter ett ej förut reproduceradt porträtt af Fotograf SANDELS J:or, STOCKHOLM.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Sjöberg, Sthlm.—Gbg.

EN SAMLING ÄLDRE ICKE FÖRUT REPRODUCERADE STRINDBERGS-PORTRÄTT.

perspektiv. Vi genomläsa i inbillningen den märkliga bokens alla mera framstående skildringar, ömsom rörande, ömsom roliga. Och utan att vi rätt veta, hur det gått till, äro vi midt inne i Strindbergs verk, gå från bok till bok för att söka få en hastig öfverblick af honom och hans produktion. Här kan af lättförklarliga skäl endast bli tal om de enklaste konturerna af hans lefnadssaga, några hufvuddrag i hans författarfysionomi.

Sin utvecklingsgång biktar han oförbehållsamt i den stora själfbiografien "Tjänstekvinnans son" (där han som bekant kallar sig Johan) med supplement och i de långt senare vildt disharmoniska "Beichte eines Thoren", "Inferno" och "Legender" samt den lugnare miniatyrbekännelsen "Ensam". Jämförelsen med Rousseau's "Confessions" ligger rätt nära till hands: det öfverkänsliga, ytterst ömtåliga ingeniet, subtiliteten och cynismen, misstänksamheten äro hos bägge dessa revolutionära snillen lika förhärskande, vagabondlynnnet, den frenetiska själfbespeglingen och ombytligheten i fråga om tycken och ståndpunkter nästan lika märkbara. — Strindbergs Lehr- und Wanderjahre, ett vidlyftigt kapitel, må här blott antydast. Född 22 jan. 1849 i Stockholm, växte han upp i små och bekymmersamma förhållanden och fick tidigt vänja sig att ta duktiga nappatag med verkligheten. Hans på en gång brådmogna och oafslätligt sökande intelligens, hans utomordentligt rörliga känslö- och fantasiliif

kastade honom från den ena ytterligheten till den andra.

Student 1867, pröfvade han de mest skilda banor. Han försökte sig som folkskollärare och informator i Stockholm, genomgick där Dramatiska Teaterns elevskola (utan debut), idkade, delvis med kungligt understöd, studier vid Uppsala universitet — han deltog i ett godt och friskt kamratlif, men lärdomspedanteriet och småstadskvalmet väckte hans vedervilja —; ganska länge (1874—82) tjänstgjorde han som e. o. amanuens i k. biblioteket i Stockholm. Slutligen fann han dock sin rätta kallelse, som författare. Naturligtvis passade han ej heller till att tråla som tidningsskrifvare, men arbetet i pressen var ett existensmedel, en nödfallsutväg. Diktartemperamentet fick sitt första egentliga utbrott i prosa — dramat "Mäster Olof" (sedan omdanadt på vers), i början mottaget på officiellt håll med upprörande likgiltighet. Sitt första stora slag slår han med "Röda rummet" (1879). Genom sin lätta, lediga och fyndiga dialog närmar sig detta i modern svensk litteratur epokgörande verk de stora fransmännens stilkonst; intryck från Dickens ha möjligen äfven spelat in, men till kynne och språk är boken äkta Strindbergsk. Skalden utlöser i denna briljanta bohème-skildring och kostliga samhällssatir sin

stigande förbittring öfver social humbug och allsköns hyckleri, byråkratiskt förtryck, servilism, slentrian och fraspatriotism. Hans namn är nu på allas läppar och med små pauser kommer det ena betydande verket efter det andra: dramer, berättelser, satirer, kulturhistoriska arbeten, vers, allt sprudlande af ungdomlig skaparhåg och i mångsidighet jämförligt blott med Almqvists alstring. Ekonomiska förhållanden, res- och äfventyrlust och behovet af nytt bränsle för en ständigt sjudande inbillningskraft, en ständigt arbetande reflexion, drifva Strindberg för längre tid bort från Sverige till bosättning utomlands. Han blir medarbetare i den danska och tyska pressen, vidgar under vistelse i Frankrike, Schweiz, Italien, Tyskland, Danmark, England alltmera sin intressesfär och grundlägger, under oafbruten, snillrik produktion, sin europeiska ryktbarhet. Hans verk öfversättas till de flesta af de stora kulturspråken (på det yttersta af dessa dagar har han tolkats på italienska), och äfven i England (B. Shaw) har han påverkat litteraturen. I själva verket torde han dock bland svenska kosmopolitiskt bildade författare vara mindre "europé" än Ola Hansson.

Först hösten 1896 återvände Strindberg till fosterlandet, där han då till en början slog sig ned i Lund för att sedan till sin död bli bofast i fädernestaden.

Förgäfvets letar man efter en enhetspunkt, en röd tråd i Strindbergs diktning. Han är väl den oberäkneligaste af våra stora författare. Tegnér med all sin passionerade brustenhet har ändå ett slags jämnvikt såsom genomträngd af klassicitet. Hos Strindberg påminnes man åter alltför ofta om det barbariska nordiska ursprunget genom brist på sydländsk festivitas, harmoni och gratie. Han trotsar för öfrigt all egentlig systematik, liksom några af de stora tondiktarne, med hvilka han har ganska starka beröringspunkter, alldeles som Rousseau. Strindberg har t. ex. minst två gånger i sina skrifter ägnat Beethoven sin entusiastiska hyllning och poetiska tolkning; med sitt mångfrestande lynne och sina vidtfamnande intressen var han bl. a. en hängifven amatör af musik; bekant är dessutom hans målardilettantism. En förtärande lidelsefullhet flammar med ofta osande låga i snart sagdt alla hans verk efter genombrottet. Men är det kunskapsbegäret, som hos honom dominerar, eller skönhetslängtan, reformatorisk glöd eller outsläckt religiös trängtan? Knappt har han nått en ståndpunkt, förrän han hänfullt lämnar den som ett i hans inbillning för alltid öfvervunnet stadium. Det dystra mottot (urspr. på latin) till hans stora förstlingstragedi om kompromissen mellan ideal och verklighet är typiskt: "Att förakta världen, förakta intet, förakta sig själf och förakta att man föraktas, se där fyra goda ting". Han är ej som Bj. Björnson en uppbyggande positiv genius utan väsentligen individualisten, tviflaren och grubblaren, som med verkligt bårsärkaraseri kan gå lös på en stor idé men blott för att omfatta den helt kort och så en tid bespotta den. I sin äldre produktion häfdar han länge nyttan som

världsutvecklingens bärande princip, och i alpnovelerna "Utopier" är han naturdyrkare à la Rousseau och socialist. Fiskeriintendenten Borg i den nietzscheanska romanen "I hafsbandet" använder han där emot som språkrör för sina intelligensaristokratiske synpunkter; kulturen upphöjes här utan prutman på naturens bekostnad. En sak har dock varit denne stridsman mera konstant förhatlig och förkastlig: kriget. Hvilken storstilad, tolstoyansk harm i hans vredesutbrott ("Utopier") om dess handtlangare; " — — Om ni älskade sanningen, skulle ni gå i hvita blusar som slaktare, så att blodfläckarna syntes rätt väl".

Den rena konstnärsinstinkten hos Strindberg kofmer måhända mera ogrumladt till synes i de båda skärgårdsböckerna "Hemsöborna" och "Skärkarlsli" och i de f. ö. visst ej tendensfria "Svenska öden och äfventyr". — Strindberg har ej blott brottats med utan äfven förmått konstnärligt gestalta några af vår tids djupaste problem, där många andra förfallit till tom och tråkig programdiktning. "Giftas"-novellerna, särskildt de i första samlingen, öfverträffa än i dag vida i språklig must och märg, skildringens koncentration och energi och situationernas liffulla åskådlighet — äktenskapspsykologien däremot är ofta jämnstruken och banal — den mästa nutida svenska prosakonst. Tänk blott på ett sådant stycke som "Dygdens lön" med den öfverdådigt muntra sexan på Stallmästargården. Eller "Fågel Fenix" med sin käck introduktion och sitt vekt förklingande slutackord, flera andra att förtiga. Det är särskildt i den afgjordt svagare, mera schematiska 2:a samlingen af denna cykel, som Strindberg riktigt blodigt gisslar de sterila "dockhemsteorierna" och höjer upprorsfanan mot kvinnoemancipationen. Visst är han ensidig härvidlag, och ju längre han fortskrider, desto mera tar fanatismen öfverhand; men man kan tryggt påstå, att hans väckelserop var ett ord i sinom tid, väl värdt att beakta.

Som dramatiker är Strindberg vår obetingadt störste. De moderna dramerna, af hvilka väl "Fadern" har det djupaste greppet och den mest skakande tragiska kompositionen, "Fordringsägare" och "Bandet" de mest laddade, knifskarpa replikerna (dessa pjäser jonglera dock mera med dissekerande själsanalys än demonstrera personer af kött och blod), "Samum" den mest brännande lidelsen och originellaste kvinnofiguren, "Dödsdansen" den kanske mest tröstlösa och beklämmande tonen, variera alla temat om kvinnan som mannens plågoris och vampyr. I den imponerande serien af historiska skådespel från "Folkungarna" till "Riksföreståndaren" betecknar säkerligen "Gustaf Vasa" höjdpunkten. Första akten griper oemotståndligt med sin förunderligt äkta Dala-stämning och handlingens shakspearenska spänning, obevekligt utmynnande i den blodiga katastrofen, andra akten har sitt enastående drastiska, gnistrande replikskifte på "Blå dufvan", och tredje akten blandar med sin monumentala konungakaraktäristik.

Om Strindbergs senare mera mystiska ("Till Damaskus", "Påsk", "Stora landsvägen", kam-

EJ FÖRUT REPRODUCERADT PORTRÄTT TAGET I NOVEMBER 1911 AF H. B. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliche: Bengt Silfverparre.

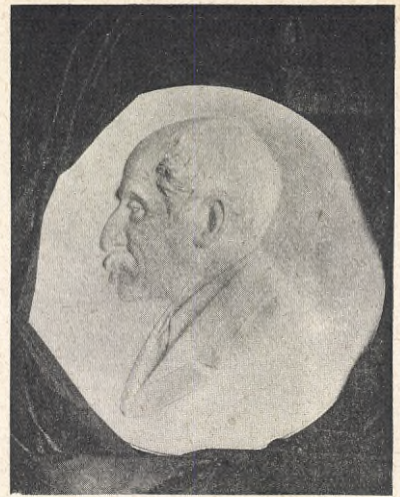
NYA SÄNDEBUD VID SVENSKA HOFVET:
D:R J. L. MARMEL, S. UCHIDA,
Argentinska Republ. envoyé och Japans envoyé
efter audienserna hos Konungen.

marspelen) och polemiska ("Götiska rummen", "Svarta fanor", Blå böckerna") författarskap liksom om hans mångahanda "vetenskapliga" hypoteser bryta sig ännu meningarna så skarpt, att det torde vara både vanskligt och olämpligt att här fälla något kategoriskt omdöme därom.

Som konstnär är Strindberg mindre lyrspelaren än bågskytten: ibland stod han för oss som själfva Herkules i lejonhuden, stödd på klubban. Alla tidens gudar har han på Lokes vis sinädat, han har obarmhärtigt offrat vänner och fiender, men som en medeltida flagellan skoningslöst prisgifvit äfven sig

själf åt kvalen, hans vapen voro stundom lika litet blanka som motståndarnas, blodiga hugg skiftades, hvarhelst han reste sin vajande iöda fana. För mången är och blir han förgelseklippan, den förmätne, som bör stenas, ej äras.

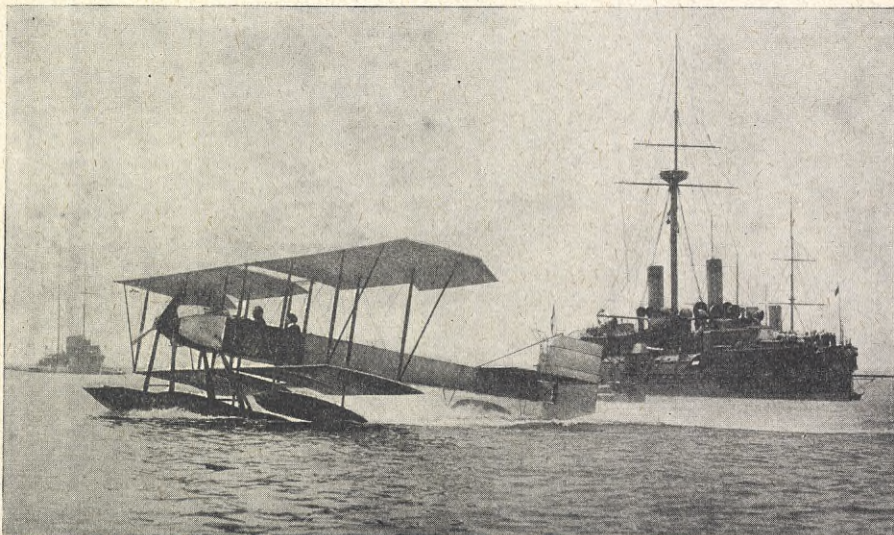
Och ändå, med minne af hans kärnsvenska språk, än metalliskt hårdt som svärdsrassel, än mjukt som dalande snöflingor, med minne af hans mäktiga lifsgärning, hans titaniska trots, är man färdig med Fredmans store sångare att utbrista inför dödens majestät: — "Ovän väpnad, — hvad synes väl dig? — Bryter fromt sina pilar," Einar Apiarie.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

E. FRÄNKEL, porträttmedaljör af skulptör S. Andersen.

Den kände konstnären *Sven Anderson* — i år af riksdagen uppmuntrad med ett välförtjänt anslag — har med sitt unika galleri af framstående politiker införlivat bilden af nyligen aflidne generalkonsul *E. Fränkel*. Medaljbilden, som är uppställd vid Första kammarens samtalsrum, har med fog väckt uppmärksamhet för sitt utmärkte återgivande af den framstående Förstakammarledmoten,

HYDROPLANET I TJÄNST VID ENGELSKA FLOTTAN UNDER AFSLUTADE STORA REVY INFÖR KONUNG GEORG VID WEYMOUTH.
FRIH. MARSHALL VON BIEBERSTEIN, förutvarande tyskt sändebud i Konstantinopel och en af Tysklands främste diplomater, lär vara designerad till sändebud i London.

V. OLYMPIADEN. TENNISTÄFLINGARNE.

KORRESPONDENS FRÅN H. 8. D:S SÄRSKILDA REDAKTIONSAFDELNING VID OLYMPISKA SPELEN.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

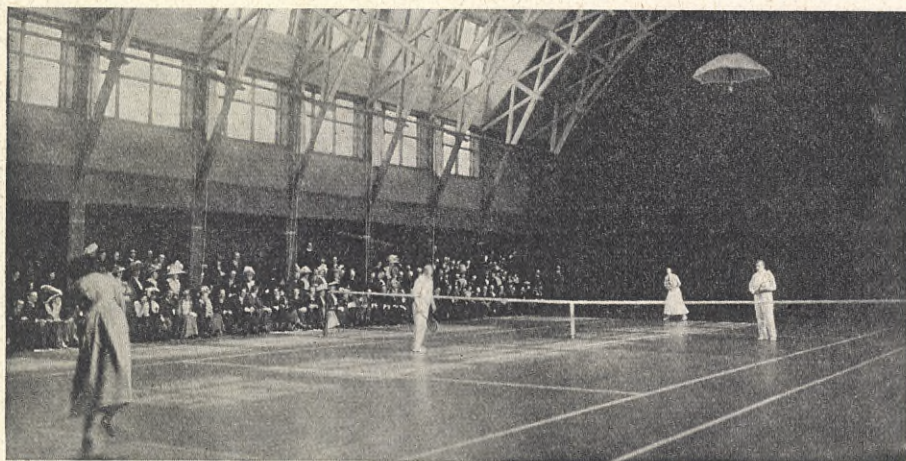
TENNISPAVILJONGEN UNDER TÄFLINGARNE.

Kliché: Bengt Silfversparre.

Den 5 maj började de Olympiska Spelen i Stockholm nämligen de täflingar i *lawn-tennis* på inomhusbanor, som stodo på den V. Olympiadens pro-

blefvo svenskarna rätt snart utslagna af främlingarna. Silfverstolpe dukade hastigt under för världsmästaren, australiern A. F. Wilding, hvilken sedan äfven slog

T. Grönfors, som dock tack vare sitt skickliga nätspel bjöd på ett bättre motstånd. F. Möller föll ett offer för engelsmannen G. A. Caridia och H. Leffler för dennes landsman A. W. Gore, hvilken visserligen hade det rätt besvärligt med den säkre göteborgaren, som just har samma styrka som Gore, nämligen forehand-volley. Boström besegrades af A. H. Lowe. Tvenne framgångar hade vi dock i de första omgångarna, i det näm-

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

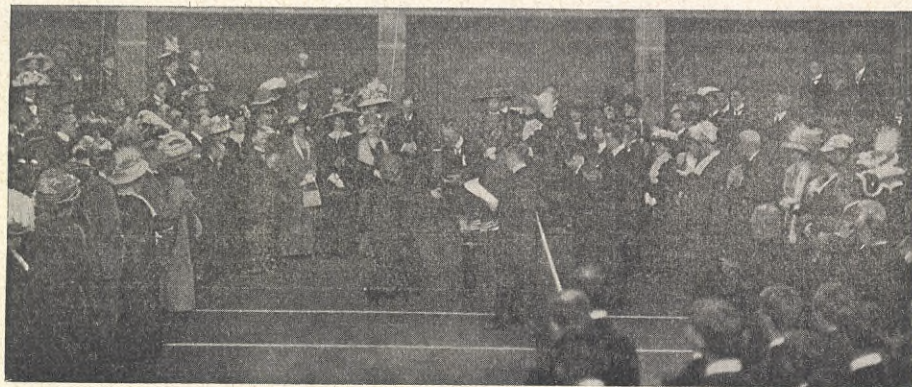
TENNISHALLEN UNDER FINALMATCHEN MELLAN DIXON—HANNAM (längst bort) OCH ROPER-BARRET—AITCHISON.

Kliché: Bengt Silfversparre.

gram. De voro anordnade af spelens tennis-kommitté, för hvilken prins Wilhelm är hedersordförande, ryttmästare A. Wallenberg ordförande samt marinintendenten K. Zetterberg allt annat — sekreterare, skattmästare, täflingsledare med mera. Turneringen hölls i A.-B. Tennis' paviljong å bergsplatan norr om Stadion.

Täflingarna voro till antalet fyra, nämligen enkelspel för herrar, enkelspel för damer, dubbelspel för herrar och dubbelspel för herrar o. damer. I herrarnas single

ligen G. Setterwall efter ett briljant spel besegrade en af Englands bäste spelare, nämligen H. Roper-Barret, under det att C. Kempe slog böhmaren J.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

KONUNGEN FÖRRÄTTAR PRISUTDELNINGEN.

Kliché: Bengt Silfversparre.

skan *Parton*, hvarvid dock bronsmedaljen gick till England.

I dubbelspelet för herrar vann Sverige sin stora och vackra framgång, i det paret *G. Setterwall-C. Kempe* lyckades slå sig ända fram till finalen, sedan det besekrat Englands bästa dubbelpar nämligen *Gore-Barret* och *Caridia-Mavrogordato*. I finalen blefvo visserligen svenskarne besegrade af de ypperliga fransmännen *Gobert-Germot*, men de togo dock härmed ett hedrande andra pris åt sitt land. Tredje pris fick det engelska paret, *Dixon-E. Beamish*, efter täflan med *Gore-Barret*.

Det blandade dubbelspelet gaf Sverige ännu ett pris, nämligen bronsmedaljen, som togs af paret fru *Fick-hr Setterwall*. Guldmedaljen vanns af engelsmännen *mrs Hannam-Dixon* och silfvermedaljen af miss *Aitchison-Barret*.

I poäng vunno länderna England 12, Frankrike 6, Sverige 3, Danmark 2 och Australien 1, och

H. 8 D. 12 STOCKHOLMSFOTOGRAF.

A. H. GOBERT, Frankr., 1:a pris i enkelspel för herrar; jämte M. Germot, Frankr., 1:a pris i dubbelspel för herrar.

MRS HANNAM, Engl., 1:a pris i enkelspel för damer; jämte C. P. Dixon, Engl., 1:a pris i dubbelspel för herrar och damer.

Haintz. I tredje omgången blefvo emellertid de två svenskarne utslagna, *Setterwall* af *F. G. Lowe* och *Kempe* af fransmannen *A. H. Gobert*. Slutstriderna stodo sedan mellan *Wilding* och engelsmannen *Dixon*, hvarvid den senare segrade, samt *Gobert* mot *Lowe*, då fransmannen vann. I finalen *Gobert-Dixon* i söndags vann slutligen *Gobert segrarpriset*, den olympiska guldmedaljen, *Dixon* fick andra pris, och *Wilding* tredje.

T. h.:

M. GERMOT, Frankr., jämte A. H. Gobert 1:a pris i dubbelspel för herrar;

C. P. DIXON, Engl., jämte *mrs Hannam* 1:a pris i dubbelspel för herrar och damer 2:a pris i enkelspel för herrar.

MISS AITCHISON, Engl., jämte *H. Roper-Barret*, 2:a pris i dubbelspel för herrar och damer.

H. 8 D. 12 STOCKHOLMSFOTOGRAF. Kliché: *Demig Silfversparre*.
G. SETTERWALL (1) o. C. KEMPE (2), Sverige, 2:a pris i dubbelspel för herrar.

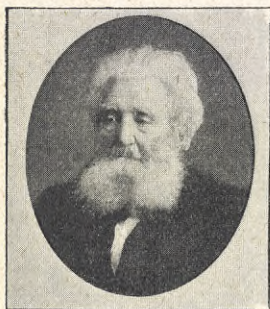
FRÖKEN CASTENSCHIELD, Danmark, 2:a pris i enkelspel för damer.

I damernas single segrade *mrs Hannam*, London, öfver fröken *Castenschield*, Köpenhamn, under det att fru *Fick*, Stockholm, fick kämpa om tredje priset med engel-

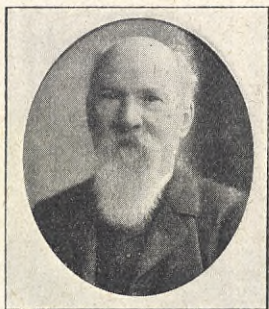
vårt land startade alltså den egna olympiaden med att behålla sin förut tillkämpade tredje plats i nationernas led — ett vackert och lofvande resultat.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

C. F. V. VON GEGERFELT.
Arkitekt. — Toreköv.
95 år 6 Maj.*

H. O. LINJGREN.
F. d. Professor. — Stockholm.
75 år 17 Maj.*

N. G. W. LAGERSTEDT.
Läroverksråd. Fil. Dr. — Stock-
holm. 65 år 19 Maj.*

P. F. S. NORDIN.
Rektor. — Venersborg.
60 år 7 Maj.*

J. C. E. ÅSON-LUNDEGÅRD.
Kyrkoherde. — Hörby.
85 år 25 April.*

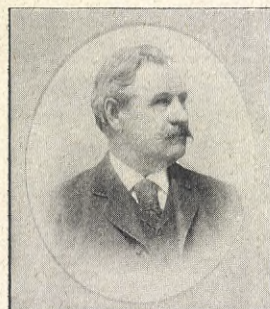
A. P. RISBERG.
Kyrkoherde. — Lofta.
60 år 15 Maj.*

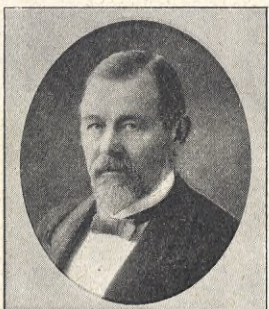
P. J. H. T. ÖRTENBLAD.
Höfpredikant. Kyrkoherde —
Uppsala. 60 år 30 April.*

E. A. HOFBERG.
Kyrkoherde. — Qvistbro.
50 år 3 Maj.*

J. BENGTSSON.
Landtbrukare. — Gullåkra.
75 år 16 Maj.*

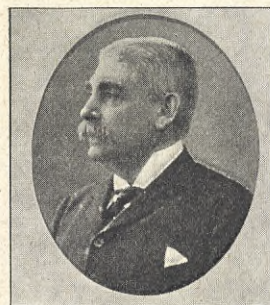
C. J. HAMMARSTRÖM.
Hofslagarmästare. — Köping.
70 år 30 April.*

M. ANDERSSON.
Landstingsm. Komm.-man. —
Snårestad. 70 år 9 Maj.

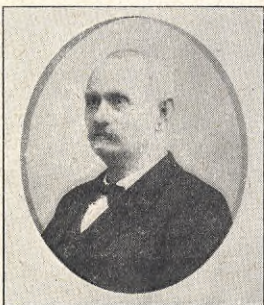
O. PERSSON.
Nämndeman. F. d. Komm.-ordf.
F. d. Landst.-man. — Ängaholm.
65 år 8 Maj.

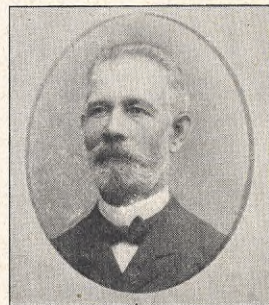
H. B. HARTVIG.
Grosshandlande. — Göteborg.
70 år 13 Maj.*

A. E. BLOMBERG.
F. d. Landtbrukare. F. d. Kom-
mun.-ordf. — Stockholm.
70 år 28 April.

G. FROSTENSON.
Grosshandlande — Liatorp.
65 år 22 Maj.*

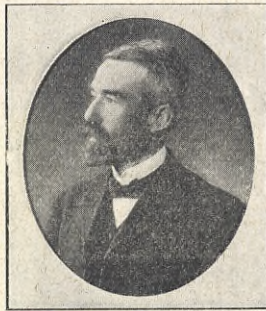
T. G. OHLSON.
Handl. F. d. stadsfullm. m. m.
— Uddevalla. 60 år 13 Maj.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data här nedan.

C. V. M. URSELL.
Häradshöfving. — *Eslöv.*
55 år 17 Maj.*

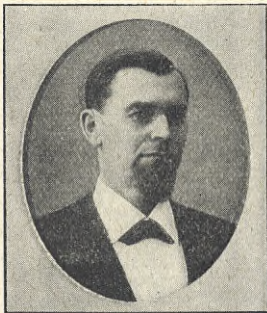
O. MONTELL.
Lasarett- och Stadsläkare —
Haparanda. 50 år 22 April*

E. FLEETWOOD.
Friherre Ryttmästare. —
Odensviholm 50 år 8 Maj.*

W. A. TAMM.
Polismästare. — *Stockholm.*
45 år 26 Maj.*

J. J. BYSTRÖM.
Redaktör. — *Stockholm.*
55 år 15 Maj.*

G. A. W. EKEROT.
Redaktör. — *Stockholm.*
50 år 12 Maj.*

H. ANDERSSON.
Bokhandlare. — *Karlstad.*
50 år 5 Maj

C. A. J. CLAUSEN.
Telegrafkommissarie. — *Lund.*
50 år 11 Maj.

VICTOR VON GEGERFELT. U. löjtn. v. Göta art. reg. 35, löjtn. v. Verml reg. 43, afsked ur kristjänst 45 för att helt ägna sig åt arkitektur. Utbildade sig 39-41 v. Berlins Konstakad. o. bosatte sig i Göteborg. Göteborg. Musei ombudsman 50; lärare v. Chalm. slöjdskolan 68-76, stadsarkitekt 72-96. Utförde inom samhället ett stort antal ritningar: III större allm. byggnader, såsom Salthgrenska Sjukhuset, Chalmerska Inst., Arbetsföreningen samt till utställn.-byggnader i Göteborg ävensom till en del enskilda hus. Både efter afskedstagande såsom stadsarkitekt en del af på Hallands Väderö samt numera i närheten af Torekov.

HJALMAR LINDGREN. Stud. ex. 55, med. dr (primus) 68, docent vid Lunds univ. 67-78, aman. v. anatom. inst. därst. 69-76, fr. prosekt. 69-78, bitr. stadsläkare i Lund 69-73, e. o. professor i anatomi o. histol. samt prosektor v. Lunds univ. 78-82, prof. derst. 82-03. Flerårig led. o. ordf. i Helsingv.-nämnden i Lund samt stadsfullmäktig, styr.-led. i Skånes E. Bank o. därefter i Skand. Kred.-A.-B., ordf. i Skånska Cement-A.-B. Led. af Riksd. F. K. 96-11. Med. förf.

NILS LAGERSTEDT. Stud.-ex. 64, fil. dr. 69, utfovat lärareverksamhet v. olika läroverk i Stockholm och är f. n. adj. v. h. reallärov. å Östermalm. Läroverksråd o. led. af K. Öfverstyrelsen i rikets allm. läroverk sedan 04. Led. af Öfverstyrelsen i Sthlms stads folkskolor sedan 92. Led. af Direktionen i Sällskapet f. folkundervisn. befrämjande. Led. af K. Kommitén f. Sveriges deltagande i verdensutställn. i St. Louis år 1904, samt kommissarie i Sverige v. samma utställning. Vetenskapl. förf.

FREDRIK NORDIN. Stud.-ex. 71, fil. kand. 76; sedan 91 föreståndare f. döfstumskolan i Venersborg. Framstående arkeolog. Se biografi o. helseporträtt årg. XII:38.

EVALD ÅKESON-LUNDEGÅRD. Stud. ex. 48, und. off. v. S. Skån. inf. reg. 48-51, prestex. o. prestv. 54, past. ex. 65, reg. past. 65-81, v. pastor i Landskrona 66-75, förestånd. f. länets Småskolläro semin. derst. 70-80; kyrkohöfver i Hörby sedan 79; folkskoleinspektör 79-86. Led. af Riksd. A. K. 76-81. Led. af stadsfullm. i Landskrona 68-81, ordnade derst. folkskolevärd. Led. af dir. f. länsjukhuset i Hörby. Inspektör f. Hörby föreläs.-fören.

PETTER (PETRUS) RISBERG. Stud. ex. 74, prestv. 78, komminister 80, kyrkohöfver i Lofta sedan 07. Led. af Riksd. A. K. 03-08.

HARALD ÖRTENBLAD. Stud. ex. 73, fil. kand. 78, prest. ex. 82, rektor v. Pr. Gust. skolan i Upsala 90, kyrkohöfver i Hedemora 1900. Innev. läsår förförd, uppehåll af riksdagen beslutad direktörsbefattning f. prakt-teol. instit. v. Upsala Univ.

AUGUST HOFBERG. Stud. ex. 82, prestv. 89, komminister 94, reg.-past. v. Söderm. reg. 05, kyrkohöfver i Qvistbro sedan 11. Styr.-led. i Söderm. E. Banks afd.-kontor i Malmköping 01-11, ordf. i här. Sparbank 05-11.

JÖNS BENGTTSSON. Eger Gullåkra i Malmöh. län. Under 43 år ordf. i kom.-stämma o. -nämnd, landstingsman 70-12; mångårig skiftesgodeman, led. af direktören i Lunds lasarett, ordf. i Brandstodsbol. o. i Vägstyr., verkst. dir. v. Sv. Sockerfabr.-A.-B. afd. i Staffanstorp sed. 07, led. af styr. f. Sk. Hand.-banken i Malmöh. Led. af Riksd. A. K. 85-96.

CARL JOHAN HAMMARSTRÖM. Efter studier v. Veterinärinst. höfslagsmästare i Köping. Har alltsedan stadsfullmäktigeinstit. införande tillfört kåren. Led. af drätselkam., fattigv.-styr., hufvudman i Sparbanken; led. af Riksd. A. K. 92-08, led. af tillf. utskott, suppl. i bevilln. utsk. Framstående inom nykterhetsrörelsen.

HERMAN HARTVIG. Delegare i manufakturfirman Aug. Abrahamson & Co i Göteborg. Var intill senare är en af stadens mera verksamma och betydande kommunalmän, led. af styrelserna i Barnsjukhuset, Skolöfverkolonierne, Göteborgs stads Sparbank; led. af Handelsföreningen o. Handels- o. Sjöfartsnämnden samt handelskungig led. af Rådhusrätten, led. af styr. f. Gasverket o. dess ordf. samt senare ordf. i styr. f. Gas- o. Elektr. verket. Mångårig ordf. o. föreståndare f. Mosaiska församlingen. Under många år led. af drätselkammaren. Sedan flera år o. fortfarande stadsfullmäkt., v. ordf. i Brand- o. Lifförsäkr.-A.-B. Svea o. i Återförsäkrings-A.-B. Astrea, samt hufvudman i Sparbanken o. i Ränste- o. Kap.-försäkr.-anst.

G. FROSTENSON. Etabl. träv.- o. spannm.-affär 68. Kommunalordf. 86-92; led. af styr. f. Bank-A.-B. S. Sveriges afd.-kontor i Wislanda, led. af styr. f. Sydsv. Kred.-A.-B. afd.-kontor i Liatorp sedan 07.

CARL URSELL. Stud. ex. 77, hofr. ex. 81, v. häradshöfd. 83, auditör v. Boh. reg. 84-92, häradshöfd. i Frosta här. doms. sedan 96. Under många år ordf. i Hörns municipalstämma, led. af styr. f. Sydsv. Kred.-A.-B. afd.-kontor i Hör samt led. af styr. f. länslasarettet i Hörby.

OTTO MONTELL. Stud. ex. 82, med. lic. 93, lasarettsläkare i Haparanda sedan 96, stadsläkare därst. Under en följd af år ordf. i Hap. municipalstyr.; ordf. i stadsfullmäktige, v. ordf. i kyrkostämman, led. af samskolestyr., skolråd.

EDVARD FLEETWOOD. U. löjtn. v. Smäl. husarreg. 82, ryttm. 02. Eger egendomen Odensviholm i Kalm. län. Ordf. i Hushålln.-sällsk., i Brandstodsbolaget, i kommunalstämma. Led. af styr. f. A.-B. Stockholms Diskontobanks afd.-kontor i Gamleby samt led. af länets skogsvårdsstyrelse. Led. af Riksd. A. K. 09-11.

WILHELM TAMM. Stud. ex. 85, jur. kand. 91; andre polisintendent i Stockholm 99, förste polisintendent 03, polismästare därst. sedan 08.

JAKOB BYSTRÖM. Stud. v. Betelsemin. i Stockholm o. v. Colgate univ. i Amer. Pred. v. Eskilstuna baptistförs. 84-89, förest. f. baptistsamf. bok förlagsexp. sedan 90, sekr. i Blåbandsfören. 92-09. Ordf. i bapt. allm. konferens en följd af år, v. ordf. i konferenskommittén, sekr. f. samt. yttre mission. Redaktör f. tidn. Blå bandet 92-99, led. af Blåbandsfören. Centr. styr. 87-12. Led. af Riksd. A. K. sedan 96. En af nykterhetsrörelsens mera betydande personligheter; utg. irkyrkliga arbeten.

GUNNAR EKEROT. Egnade sig efter avslutade skolstudier åt journalistik, särskildt inom det tekniska området, inom och utom fackpressen. Började 85 utgifva samlingsverket "Svenska industriella verk och anläggningar", grundade senare "Teknisk Revy" samt har under tryckning "Stockholms stads naturhistoria". Skönlitterär författare, kompositör.

INNEHÅLL

August Strindberg †. — Pansarbåtsgåfvans öfverlämnande. — Olympiska Spelen. — Konsul W. Westrup, biografi och helsidesporträtt. — Järnvägsofolyckan vid Elmhult. — Argentinas och Japans nya ministrar i Stockholm. — Lifvets träd, tafla af Ola Kruse. — Hydroplan vid engelska flottan. — Frih. Marshall von Bieberstein. — "Komikern", berättelse af Carl Svenson-Granér. — Veckans porträttgalleri.